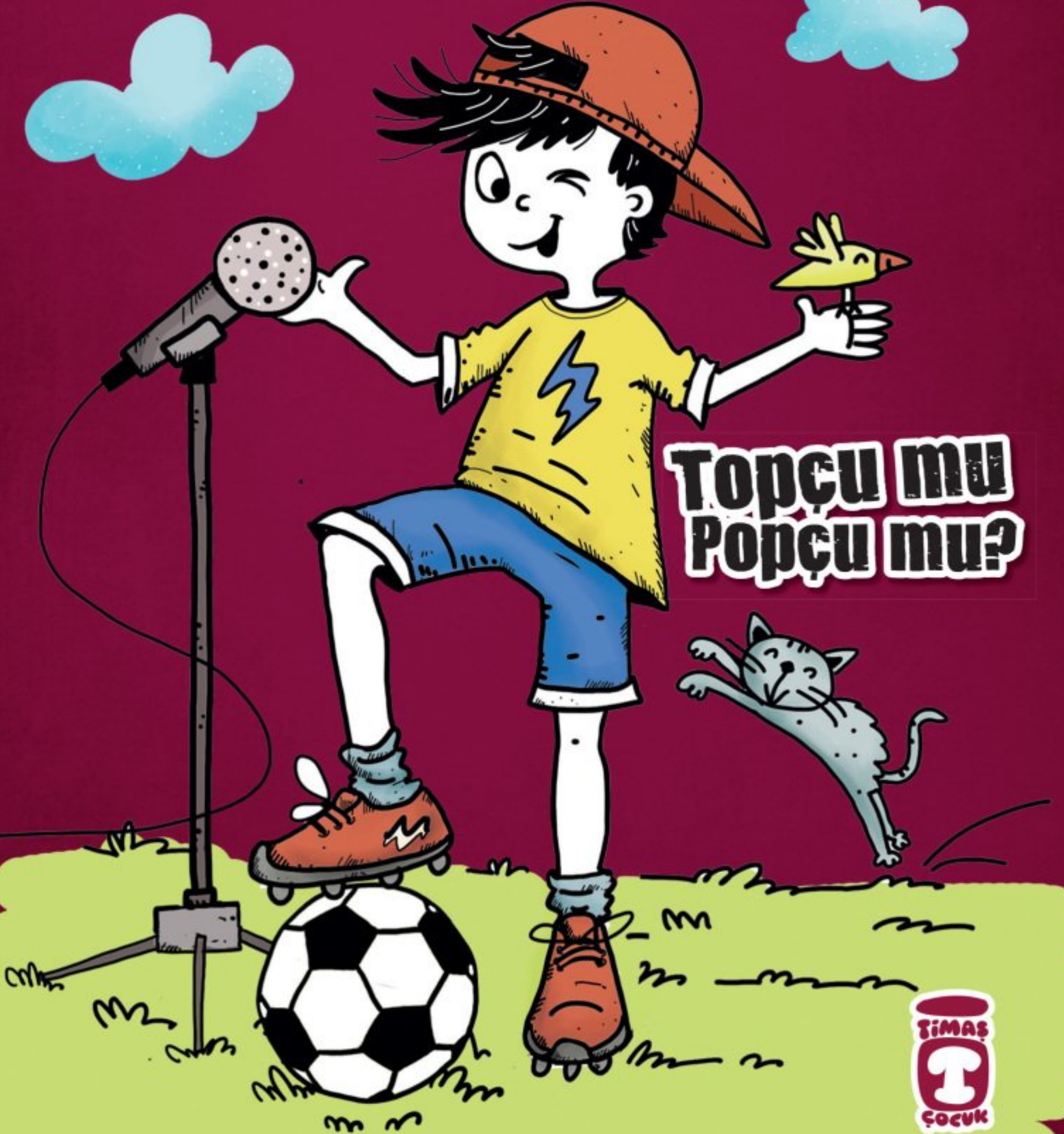

Birsen Ekim Özen

PATLAK ZEKA CEMCAN

DERS BOZUMU

Hafta sonu böyle yoğun geçse de ödevlerimin hepsini bitirmiş şekilde sırama yerleşmiştim ama benim kadar planlı olmayan biri vardı. Aleyna ödevlerini yetiştirememişti. Üstelik pek üzgün de görünmüyordu. Öğretmen bir daha olmasın, eksiklerini tamamlaman zor olur diye onu uyarırken bile rahattı.

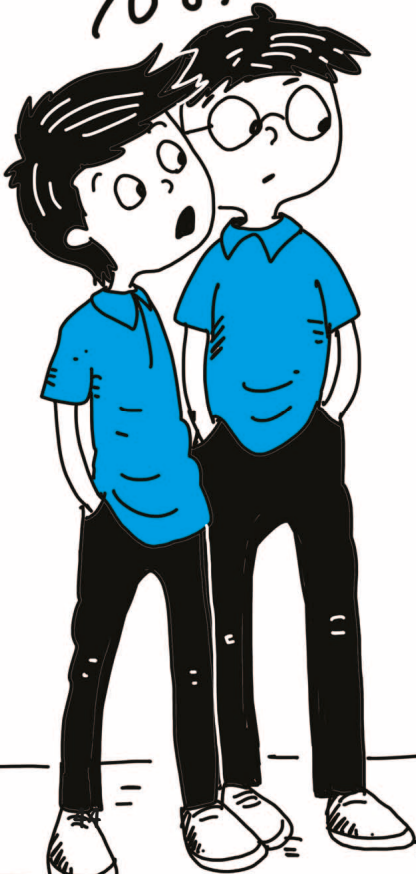
Bu rahatlığın nereden geldiğini tenefüste öğrendim. Aleyna yüzünü buruşturarak okulun çok gereksiz olduğunu söyledi.

"Benim okula ihtiyacım kalmadı!"

Ağzımız açık Aleyna'ya baktık.

A A A A A
NE

"Şarkı söylerken matematik bilmeye gerek yok. Belki biraz

harita bilgisi gerekir. Konserlere giderken hangi şehirde konaklayacağımı bilmek iyi olur."

Bu kız ne diyordu böyle!

Aleyna'nın aklını başına getirmeliydim.

"Aleyna, dönemin başında kendine bir söz vermiştin, hatırlıyor musun?"

Aleyna uzaklara dalar gibi oldu. Sonra yüzünde bir tiksime ifadesi belirdi.

"Ah, hatırladım. Bir daha asla dondurma yemeyeceğim demiştim."

→ Aklını başına
gelsin bence...

Yediğı dondurma yüzünden midesi bozulan Aleyna, gerçekten böyle bir şey demişti ama benim hatırlamasını istediğim söz o değildi.

"Hayır, ondan önce!" dedim ciddiyetle.

Bir an düşündü. Yine yüzü buruştu.

"Dünyanın en büyük dondurmasını
bitireceğim demiştim."

Ah... O da değildi.

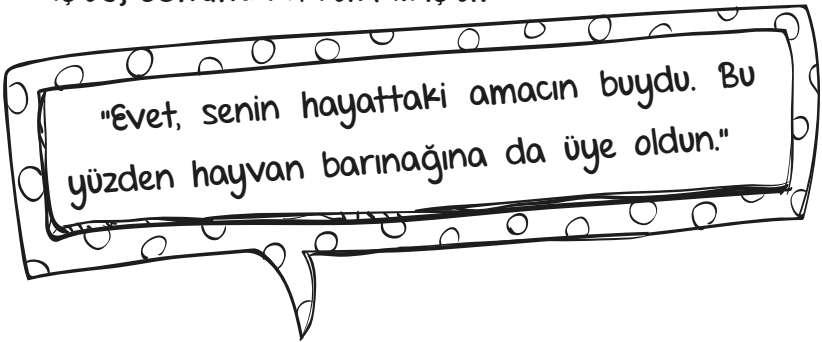
"Bitirdim de!" dedi gülümseyerek. "Verdiğim sözleri tutarım. Sonu kötü olsa da!"

"O da değil, daha önce!" dedim ciddiyetle.

Ah deyip yine daldı.

"Sanırım veteriner olmak istediğimi söylemiştim."

İşte, sonunda hatırlamıştı.

Boş ver anlamında omzunu kaldırdı.

"İyi ama fen dersine çok çalışmak gerekiyor. Hem şarkıcı olmanın nesi kötü ki! Kısa yoldan ünlü oluyorum."

Okul bitmeden insanın hiçbir şey olamayacağını, okulun bize çok şey kattığını, bu yaptıklarının hatalı olduğunu anlattım. Aleyna çok sakindi.

"İyi ama sen de bir an önce bilim insanı olmak istiyordun. Seni de bir üniversiteden çağırırlar koş koşu gidersin." dedi.

Haklıydı ama eksikti. "Beni hiçbir üniversiteden çağırılmazlar. Çünkü sizden iyi olsam da o üniversiteye girmek isteyenlerden daha iyi değilim.

Yani böyle bir şey olamaz zaten." dedim.

Aleyna kaşlarını kaldırdı.

"Bize böyle bir şey oldu ama. Ben diğerlerinden daha iyiyim. Başka hiç bir şey yapmama gerek yok. Tüm ömrüm boyunca süslü kıyafetler giyip şarkı söyleyeceğim. İşte bu kadar basit!"

Bu ne biçim hayaldi böyle?

Seni de çağırırlar
koş koşu gidersin
heralde....

"Başkalarına yardımcı olmak, dünyanın daha iyi bir yer olması için çalışmak. Bunlar ne olacak?"

"Her şeyi benden beklemeyin!" dedi Aleyna. "Ben şarkı söyleyeceğim. Diğer insanlar da dünyayı daha iyi bir yer yapmaya çalışsınlar. Onlar şarkı söyleyemiyorlar diye ben onlardan hesap soruyorum?"

O sırada İlayda yanımıza geldi. Görünüşe göre çok heyecanlıydı. İlk dersi kaçırmış olduğu için çantası da hâlâ sırtındaydı. Henüz sınıfa bile girmemiş olmalıydı.

"Size muhteşem bir haberim var."

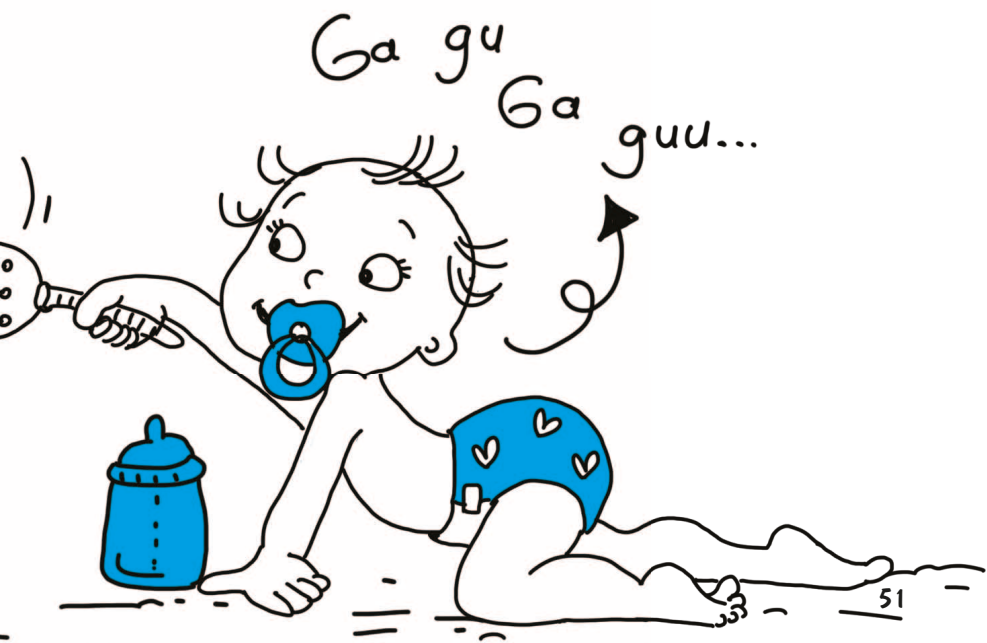
Yoksa o da mı internet fenomeni oluyordu?
"Ben abla oluyorum. Annem bir kardeşim olacağını söyledi. Öyle sevindim ki, saati unutmuşum. Okula geç kaldım."

Harika bir haberdir. İlayda'ya sarılıp onu tebrik ettim. Minik biri dünyaya gelecekti. İlayda abla olduğuna göre ben de ağabey oluyor sayılırdım. İlayda'nın kardeşine neler neler öğretecektim!

Beni dinlerse o da ne başarılı ve ne mutlu bir insan olurdu! Umarım bunu hemen anlardı.

Hombili bugün okula gelmemiști. Belki de dünkü çalışma onu fena halde yormuștu. Bu yüzden şahane haberi ona veremedik. Okul tüm gürültüsüyle bittiğinde günün ikinci yarısı başladı. Artık arsaya gidip futbol çalışmalarına başlayabilirdik ama Aleyna ne olacaktı? Aleyna'ya yardım etmezsem benim yönetmenliğim de güme gidecekti. Şu hayatta kaç kez yönetmen olma şansı ile karşılaşabilirdi ki insan?.

Acaba Aleyna'ya bunu yapamayız mı desem, yoksa bana ne deyip yönetmenliğe devam mı etsem? Ah, bilemiyorum! Herkesin bana muhtaç olması çok havalı ama ben şimdi ne yapacağım?

Arsaya gidince ağacın altına oturup fikir bekledim. Bilim insanı büyüklerimizden biri olan Newton'un tekniği ile aklıma bir şeyler gelebilirdi.

Daha önce bu teknikle Newton gibi tepeme elma düşmemiş ama kafama çarpan top sayesinde aydınlanma yaşamıştım. Acaba her seferinde aynı tekniğe bel bağlamak yerine bir başkasına, mesela Arşimet'in banyo tekniğine mi başvursaydım? Arşimet, özgül ağırlığı, yani her maddenin bir santimetre küpünün farklı ağırlığı olduğunu küvette keşfetmişti.

Bu tekniği henüz kullanamamıştım. Çünkü annem küvette yıkanma işine hiç sıcak bakmıyordu. Hepimizin duş almasını istiyor, küveti doldurayım mı sorusunu duyunca su

Hicbirsey
bulamadım....
Buruş buruş
oldum...

rezervlerimizden bahsetmeye başlıyordu. Oysa gözden kaçırdığı o küvetin boşu boşuna dolmayacağıydı. Belki de içine dalıp su rezervlerini sonsuza kadar dolu yapacak bir şeyler keşfe-decektim. Ama annem yine, yeni, yeniden bilimin önüne bariyer oluyordu!

Şu anda sorunum dünyadaki temiz suların azalması değil, Aleyna'nın eğitim hayatıydı. Acaba bu su sorunundan daha mı büyük yoksa daha mı küçük bir sorundu? Aleyna iyi bir eğitim alırsa belki de dünyanın su sorununa o çözüm bulacaktı. Evet, böyle de olabilirdi.

Böyle düşünürken, yani yeni öğrendiğim şekliyle felsefe yaparken Hamdican geldi. Hiç de hasta gibi durmuyordu. Hatta biraz fazla neşeli durduğuna yemin edebilirim.

"Cemcan, neler olduğunu tahmin bile edemezsin!"

Okula gelmesini engelleyecek ne olmuş olabilir-
di ki? Aklıma bu kadar önemli tek şey geliyordu.

"Seni uzaylılar kaçırdı..."

EN İYİSİ
DELİĞİ
TIKAMAK :)"